

Siva perspektiva današnjice

Čovječiji život je otpočeo na zemlji, njegova istorija leži u spisima i istorijskim izvorima, a budućnost isključivo u našim, ljudskim rukama.

Svi smo mi, ma koliko stari i mladi, djeca Majke prirode. Kao 'mlada', tek naslikana plavom i zelenom bojom, dala je čovjeku sasvim dovoljno za opstanak, s' dozom užitka.

Zakoračimo na trenutak u prošlost; prisjetimo se raznih biljaka koje su činile dio ovog beskrajnog zemljinog životnog tkanja; prisjetimo se brojnih životinja čije je prisustvo sad' samo u sjećanju.

Čovjekova želja za lagodnim životom je prekinula lanac bisera, sa kojeg otpada jedan po jedan. Na samom smo kraju mi, i postavlja se pitanje: 'Kada će doći red na nas?'

Da li su ljudi spremni da i dalje smanjuju broj bisera, od kojih će ostati samo lanac, nalik traga prošlosti, u budućnosti? Ili su pak dovoljno svjesni da prekinu taj proces beznađa?

Nijesmo stvoreni da prilagođavamo prirodu nama, već da se mi njoj prilagođavamo, podjednako kao što djeca treba da se adaptiraju pravilima roditelja.

Luksuz, riječ koja je itekako preplavila današnjicu, nije korak ka boljem, već korak više do potonuća koje se nazire iza ljudskih djela.

Sad' priroda više nije mlada majka koja se bori za svoje potomstvo, već vremešna, umorna od borbe, priroda koja 'diže ruke' od nas! Sliku plave i zelene boje prekrilo je sivi dim i mrko-crvena krv.. Smetlišta nam je na svakom slobodnom prostoru, koje punimo toliko brzinom da više neće ostati mjesta za život!

Šume koje pod rukama čovjeka padaju, požari koje čovjek rasplamsava, jezera koja isušuje, životinje koje zarad krzna ubija- su ponos nenormalnog uma današnjice. Priroda nam stvara vazduh-omogućava život, a tužno je što je zahvalnost odavno izbljedila, i još tužnije što ubijamo naše dobročinitelje!

Oduzimamo živote da bi poboljšali odijevanje, namještaje, skulpture. A čemu to kad unazađujemo svoju svijest? Mi žalimo za smrću nama dragih ljudi, žalimo samo svoju vrstu. Slijepi smo za smrti koje činimo nad drugim vrstama, a gluvi za njihov nijemi plač!

Mi smo djeca razočarane, umorne i iscrpljene majke i nevjerovatno bi bilo za očekivati da će ta majka ponovo sebe prilagoditi nama i žrtvovati svoj opstanak zarad našeg!

Možda su već, zadimljeno nebo, uništeni ozon i posječena šuma odredili sudbinu čovjeka, ali naše nije da očajavamo, već da poboljšamo uništeno, da načinimo novo. Naš je zadatak da zaključimo poglavlje ovog pomalo haotičnog perioda u kome hrlimo uništavanju. Naš je jedini izbor da otpočnemo novo poglavlje u kome će greške biti lekcije.

Planeta zemlja se povređuje. Mi svakodnevno slušamo o zagađenosti vazduha, zemljišta, voda; poslednjim članovima mnogih biljnih i životinjskih vrsta... Premda čujemo, mi nastavljamo krupnim koracima, koji nas dovode do ugrožavanja, do neke daleke provalije čiji je tvorac sam čovjek!

Apeli ekologa su apeli svjesnih ljudi, koji uviđaju situaciju. Njihov je cilj borba protiv ove sive slike planete, borba za sve nas, borba za opstanak..